

KAPITOLA 1

INFILTROVÁNÍ INKUIZICE

Připraven?

V inkoustově černé temnotě noci se mihotalo osamocené rudé světlo. Vzhledem k jeho významu byla jeho zář překvapivě slabá. Vůbec nedosáhla k temné hladině vody, která dole šplouchala o zrezivělý bok staré lodě zakotvené v zapomenutém koutu opuštěné loděnice. Stěží osvítla hranu můstku, na němž stál strážce. Přesto byla křišťálová koule magmatického světla, umístěná na vysokém dřevěném stožáru, dost jasná na to, aby upozornila všechny, kteří věděli, kam se dívat.

Myslím, že jo...

Strážce světla, zakuklený v černém plášti, nehybně stál a upřeně hleděl vpřed jediným, bílým okem bez zorničky. Neviděl obrovské nákladní lodě, které plouvaly kolem, ani světla ospalých domů na vzdáleném pobřeží.

O tomhle nic nevím...

Oko Stopaře vidělo matici protínajících se sil z mnoha světů, obzvlášť sil charakteristických pro bytosti, které nelze normálním zrakem spatřit.

Deane, prostě mi věř.

Tak fajn.

Pro Stopaře toho dnes k vidění moc nebylo. Kromě tetelícího se ducha mrtvého ptáka, jenž bezcílně poletoval ve větru, mu dnešní noc připadala prázdná. Všichni hosté seděli uvnitř. Jeho úkolem bylo zadržet venku všechny, kdo nebyli pozváni.

Nazdar, ozval se mu zničehonic v hlavě nějaký hlas.

Stopař sebou zmateně škubl. Pocítil v mysli cizí přítomnost něčeho živého, děvčete? Ale počkat, zároveň to bylo cítit i jako démon...

Cecitethhhh... Zasyčel hlas a Stopařova mysl se zamlžila a ztratila pojem o silách, které ho obklopovaly. Oslepený tvor zpanikařil a jenom užasle stál –

Teď ten pocit zmizel. Stopařovo oko bez víčka, které na okamžik zmatnělo, začalo zase jasně zářit a vrátila se mu schopnost vidět vnější síly. Všude kolem byla klidná, temná noc, viděl ducha mrtvého ptáka... Stopař si povzdechl. Brzy už mu bude osm tisíc let. Věk si s jeho smysly legračně pohrává.

* * *

Za Stopařem mezitím nepozorovaně proběhly temným kovovým tunelem dvě sotva rozeznatelné postavy a zamířily do útrob lodi.

Jsem uvnitř, pomyslel si Oliver.

Skvělé. Emalie se mezi ním a Deanem zviditelnila.

„Výborná práce,“ pochválil ji Oliver.

„Dík,“ odvětila Emalie, ale vzápětí zakopla a dopadla na kolena. Zvuk se rozezněl tunelem. Oliver se starostlivě ohlédl směrem ke Stopaři, ale ten se ani neotočil. Vůbec nic neslyšel.

Dean poklekl a pomohl Emalie na nohy. „Věděl jsem, že je to hloupý nápad.“

„Jsem v pořádku.“ Setřásla ho. Vypadala bledě. Oliver si všiml, že se jí změnila oči, jako vždy, když se setkala s démony. Zorničky jí zbělely a duhovky zrudly. „Přestaň se na mě tak dívat,“ vyjela po Oliverovi. „Zvládnou to.“

„Když to říkáš,“ pokrčil rameny Oliver. Věděl, že je lepší se s ní nehádat. Takové věci se Emalii stávaly už dřív, teď to bylo jenom mnohem častěji. Mluvit s mrtvými, jak to dokázala Emalie, nemělo být pro člověka, dokonce ani pro Oranijku, možné.

Věšli do kajuty. Řady sedadel byly podivně zprohýbané, pokryté pavučinami. Loď byla vyřazena z provozu už před několika desetiletími a přesně tak také

vypadala, o což právě šlo. Nikdo by nečekal, že by se zrovna tady mohla konat tak významná schůzka.

„Tudy.“ Oliver otevřel dveře do kuchyně. Ocelové police a skříně pokrývalo graffiti, na pultech se hromadily odpadky.

Došli k dalším dveřím a Oliver zaváhal. Slyšel, jak se z druhé strany ozývají hlasy. Otočil se a pohledem přísně změřil Emalii i Deana.

„Já vím,“ zakňoural Dean, „zůstat potichu a nedat se objevit a tak podobně.“

„Tak nějak,“ přisvědčil Oliver.

„Chtěl bych jít s vámi,“ dotčeně našpulil rty Dean.

„Já jsem se snažila, Deane,“ naklonila se k němu soucitně Emalie.

„Já vím, já vím. Nikdo nedokáže zneviditelnit ubohou zombie.“ Dean protočil panenky. „Tady je to stejně bezpečnější,“ přikývl a prsty si pohrával s hladkým černým přívěskem, který mu visel kolem krku. „Jen jsem to zkoušel...“

„V pořádku,“ zašeptal Oliver. Pokud věděl, hindrický talisman chránil Deana před rozkazy jeho pána. Emalie navíc objevila kouzlo, které talisman posílilo, takže Dean nevypadal, že by ho Lythia ovládala. Přesto mu stále hrozilo nebezpečí. Talisman měl zřejmě působit jen přechodně.

„Všechno ti povíme,“ slíbila Emalie.

„Užijte si to,“ zavrčel Dean a mávl na ně. „Budu hlídat.“

Emalie přikývla a znovu zmizela.

Oliver se spektralizoval a rovněž zmizel. Pak zatlačil do dveří a vstoupil dovnitř. Na druhé straně chyběla podlaha. Soustředěně se vyrovnal s okolními silami a vklouzl na zakřivenou železnou stěnu.

Jsi tady? pomyslel si Oliver k Emalii.

Hned vedle tebe, pomyslela si Emalie zpět. Od léta uměla mluvit v jeho mysli. Pro situace, jako byla tato, to bylo velmi výhodné. Znamenalo to ale také, že Emalie slyšela Oliverovy myšlenky, kdykoliv se jí zachtělo. Chvíli trvalo, než si na to zvykl.

Pane jo, vyhrkla Emalie užasle.

Deset metrů pod nimi, u paty strmých železných stěn, se nacházely tři prstence židlí. Za nimi se dalo okny dohlédnout na černou hladinu vody pod lodí. Mezi okny zářily horkým bílým světlem magmatické koule.

Na všech židlích kromě dvou seděli elegantně oblečení upíři. Všichni upírali oči doprostřed, na kruhový prostor, který okupovaly dvě postavy: Phlox a Sebastian. Stáli vedle sebe a dotýkali se rameny. Oliver pocítil při pohledu na své rodiče napětí. Vnímal, jak z nich vyzařují temné emoce.

„Můžete nám povědět ještě něco?“ otázal se Tyrus McKnight, jeden ze Sebastianových kolegů, který seděl v přihlížejícím davu.

„Domnívám se, že už jsme to vysvětlili dostatečně,“ procedila Phlox rozhořčeně. „O tom, co chystá Zlocius, jsme vůbec nic nevěděli. On je –“ hlas jí zakolísal a oči jí tyrkysově zableskly, „*byl* svým vlastním démonem.“

Oliver cítil, jak se mu stahuje žaludek. To byla první reakce rodičů na ztrátu jejich staršího syna, kterou zažil. Od té noci, kdy se Oliver vrátil domů, postavil se v obývacím pokoji a oznámil: „Zlocius je mrtvý,“ už uplynuly dva týdny. S hrůzou čekal, jak rodiče tuto zprávu přijmou, předpokládal, že vybuchnou vzteky a budou se chtít pomstít Lythii, Désirée a dokonce i Polosvětlu.

Ale s Phlox ani Sebastianem to nijak nehnulo. V té době byli nesmírně vyčerpaní, protože celé noci pátrali po Zlociusovi. Dokud nebylo příliš pozdě, vůbec netušili, že ho Polosvětlo falešně obvinilo z vraždy několika lidí. Oliverova strašná zpráva je ještě víc dorazila.

Od toho okamžiku Oliver nervózně vyčkával. Možná že jejich reakce přijde následující večer nebo ten další. Noci ale ubíhaly. Tiché, napjaté, *prázdné*. Až do této chvíle.